

VERMEK...

Karadeniz'de bir güzellik, Kumru... Ordu' nun eŐsiz dağının eteklerinde kurulmuŐ bir YİBO. YüreĐi eğitim aŐkıyla çarpan eğitimciler ve onların en büyük yardımcıları personel. Çocuklar... Onlar zaten hepimizin ortak amacı, sevgi pınarlarımız, enerjimizi gzbebeklerinin derinliğinden aldığımız İLKYARlarımız.

İki gece, bir gün geçirdiğimiz Kumru YİBO, Őehir merkezinden ve uğrak yollardan uzak belki ama dağın yamacında doğayla baŐbaŐa bir okul. Türlü kuŐ sesleriyle güne baŐlamak, dağların arasından doğan güneŐi seyretmek, ve de en önemlisi bütün sevgisi ve ilgisiyle gnboyu bizimle olan Kumru İMKB YİBO ailesi...

Soruyorum "neden?" diye. Neden herkes mutlu, herkes memnun yapılanlardan? En az bizim kadar yoruldukları halde hala bizim yorgunluğumuzu düŐünen eğitmenlerimiz, sürekli "ocuklar çok yorulduğunuz, nasıl dayanıyorsunuz bu tempoya?" diye soruyor, ama ya onlar? Okul müdürü de dahil

herkesin herşeyi ama herşeyi çocuklar için yaptığı bir okul burası. Bir bakıyorum, müdür elinde kepçe, çocuklara ve bize yemek dağıtıyor, öğretmenler zaten günler öncesinden hazırlamış öğrencilerini. Çiçek gibi herbiri çocukların üzerinde isimleri yazan çiçek desenli yaka kartlarıyla. “Acaba” diyorum ara sıra, “acaba ben mi fazla toz pembe görüyorum herşeyi, yoksa herşey

gereğinden fazla mükemmel mi gerçekten?”

Tüm bu güzelliklerin nedenini tahmin edebiliyorum galiba. **VERMEK!!!** Çıkar beklemeden vermek; almayı düşünmeden, toplum için, herkes için, ülkemiz için vermek. **BİR** olmak, birlikte olmak, tek yürek olmak, ortak bir amaçta buluşmak: “ Okumayı, öğrenmeyi sevdirmek çocuklara ve onları saf bir sevgi ve hoşgörülle işlemek.” Peki bunun için kaybedecek vakit var mı? Zamanımız o kadar bol mu ki bunun dışında her türlü olumsuzlukla kendimizi, birbirimizi mutsuz etmekle meşgulüz. Vermenin, verici olmanın güzelliğini ne zaman keşfedeceğiz?

“Tek yürek olmak” demiştim. Bunu Kumru İMKB YİBO’da öyle çok hissettim ki, çocukların gözlerinden öyle açık okudum ki, kavram benim için anlamını pekiştirdi adeta. Çoğu yerde, çoğu

zaman dile gelen bu ifadenin canlı kanlı örneğini yaşadım ben İLKİYAR'la YİBO'larda.

Evini, ailesini çok özlediği halde haftasonu evlerine gitmek yerine bizim için kalan çocuklar, öğretmenler ve personel. Hepimiz "gönüllülük" kelimesinin birer parçasıydık adeta. Hem de öyle profesyonel bir çalışmayla ki hiçbir aksaklık, problem yaşamadan.

Okulun her köşesinde çocukları motive edici sözler, onlara özgüven aşılayan imgeler... Belki bazı YİBO'larda yatılı kalan çocuklar daha çekinik, daha sessiz olurken burada tam tersini gözlemledim. Kendine güvenen, bilgisini göstermek için çabalayan yürekler gördüm.

Çocuklar bizim geleceğimiz. YİBO'lar ise köy çocuklarının geleceği. Öyleyse el ele verip YİBO'larımızı daha da sahiplenmek, güzelleştirmek için beklemeye gerek var mı?

Vildan TAŞLI

ODTÜ İşletme Bölümü Araştırma Görevlisi
ODTÜ Asya Çalışmaları, Yüksek Lisans Öğrencisi
Sevdiğimiz göz bebeklerimiz ilk yar'larımız
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr